

Protokollat i faglig voldgift
FOA
for
A
(Ann-Britt Olsen)
mod
KA Pleje
for
Nordpleje ApS, Farum
(Inge Stisen)
(om beregning af kørselsgodtgørelse)

Den 12. oktober 2011 afholdtes mundtlig forhandling i ovennævnte sag med Mumme Thing, FOA og Sten Elkjær, KA Pleje som partsudpegede voldgiftsmedlemmer og undertegnede næstformand i Arbejdsretten Niels Waage som formand og opmand. Forhandlingen foregik i FOA's lokaler, Stauning Plads 1-3, 1790 København V.

Klager nedlagde følgende endelige påstand:

Indklagede skal til klager, A, betale 10.004,73 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra 3. september 2010.

Det fremgår af sagen, at uenigheden vedrører spørgsmålet om, hvorvidt A under sin ansættelse hos indklagede i 2009-2010 har haft krav på kørselsgodtgørelse efter høj sats for benyttelse af eget køretøj i tjenesten, idet klager har gjort gældende, at A har haft krav på kørselsgodtgørelse efter høj sats, mens indklagede har gjort gældende, at A alene har haft krav på kørselsgodtgørelse efter lav sats.

Klagers påstandsbetrag fremkommer således:

Kørselsgodtgørelse efter høj sats: 5.780,4 km x 3,56 kr.:	20.578,20 kr.
minus betalt kørselsgodtgørelse efter lav sats: 5.780,4 km x 1,90 kr.:	<u>10.982,76 kr.</u>
difference	9.595,44 kr.
plus indklagedes uberettigede modregning	<u>409,29 kr.</u>
i alt	10.004,73 kr.

Indklagede påstod frifindelse.

A afgav forklaring under medvirken af en polsk tolk. Endvidere afgav Kim Viking og Lone Nielsen, Nordpleje forklaringer.

Sagen procederedes.

Efter de partsudpegede voldgiftsmedlemmers votering blev spørgsmålet om den ovennævnte af klageren hævdede uberettigede modregning på opmandens opfordring forligt, således at voldgiftsretten alene skulle træffe bestemmelse om, hvorvidt As kørselsgodtgørelse skulle beregnes efter høj eller lav sats.

Opmanden tilkendegav herom, at en opmandskendelse ville gå ud på **frifindelse af indklagede**.

Opmanden gav følgende begrundelse for dette resultat:

”§ 7 i den overenskomst, der regulerer As ansættelse hos indklagede (overenskomst 2007 indgået mellem denne sags parter KA Pleje og FOA) er sålydende:

”Befordringsgodtgørelse

Der ydes befordringsgodtgørelse efter de til enhver tid gældende statslige satser, når det i forbindelse med varetagelsen af stillingens opgaver kræves, at medarbejderen benytter eget transportmiddel.

Det betyder, at der for kørsel i privat bil eller på privat motorcykel udbetales godtgørelse pr. km efter lav sats. Hvis der med en stilling er forbundet regelmæssig kørsel af større omfang og/eller speciel art i privat bil eller på privat motorcykel, kan der udbetales godtgørelse pr. km efter høj sats indtil 20.000 km i et kalenderår.”

For voldgiftsretten er der intet oplyst om baggrunden for, at § 7 i overenskomsten blev formuleret, som det skete, og der er heller intet oplyst om bestemmelsen tilblivelseshistorie i øvrigt.

Efter opmandens opfattelse kan der imidlertid ikke være tvivl om, at bestemmelsen må være direkte eller indirekte inspireret af de statslige regler om kørselsgodtgørelse, jf. at bestemmelsen udtrykkeligt taler om ”de til enhver tid gældende statslige satser.”

Disse satser findes f.s.v.a. 2009 og 2010 (de år, hvor A var ansat i det indklagede firma) i bilag 1 til Finansministeriets, Personalestyrelsens cirkulærer om satsregulering pr. 1. januar 2009 og 2010 for tjenesterejser, der er udstedt i medfør af Finansministeriets, Personalestyrelsens cirkulære af 30. juni 2000 om tjenesterejseaftalen.

Ifølge disse bestemmelser udgjorde taksten for almindelig godkendt kørsel (lav sats) 1,90 kr. pr. km og for kørsel i henhold til bemyndigelse (høj sats) 3,56 kr. pr. km i såvel 2009 som i 2010.

Parterne i nærværende sag er også gået ud fra disse satser, idet de i deres opgørelser af, hvad de hver især har anset for den rette kørselsgodtgørelse, har anvendt henholdsvis den lave sats på 1,90 kr. (indklagede) og den høje sats på 3,56 kr. (klager).

Den aftale om tjenesterejser, der er optrykt som bilag 1 til det ovenfor nævnte cirkulære af 30. juni 2000 om tjenesterejseaftalen, indeholder bl. a. følgende bestemmelser:

”§ 14. Bil eller motorcykel

For kørsel i privat bil eller på privat motorcykel udbetales godtgørelse pr. km efter lav sats. Satsen fremgår af det til enhver tid gældende satsreguleringscirkulære.

§ 15. Skriftlig kørselsbemyndigelse

Hvis der med en stilling er forbundet regelmæssig kørsel af større omfang og/eller speciel art i privat bil eller på privat motorcykel, kan tjenestestedet udfærdige en skriftlig kørselsbemyndigelse til den ansatte. Bemyndigelsen skal være personlig og indeholde en afgrænsning af de rejser, som kan foretages i henhold til denne.

Stk. 2. For kørsel, der er omfattet af bemyndigelsen, udbetales godtgørelse pr. km efter høj sats, jf. det til enhver tid gældende satsreguleringscirkulære, indtil 20.000 km i et kalenderår, jf. dog § 16. For kørsel ud over 20.000 km udbetales godtgørelse med lav sats.”

I en aftale om godtgørelse for benyttelse af eget transportmiddel indgået mellem KL og KTO, der trådte i kraft 1. april 2008, findes en bestemmelse (i § 5), der er fuldstændig identisk med § 15 i den statslige tjenestekørselsaftale.

Sammenholder man disse bestemmelser med § 7, i parternes overenskomst, vil man se, at overenskomsten anvender stort set samme formuleringer med hensyn til betingelserne for anvendelse af høj sats, og at § 7, andet led, nærmest må forstås som en henvisning til de statslige regler om kørselsgodtgørelse. Overenskomstens § 7 gentager dog ikke tjenesterejseaftalens passus om, at tjenestestedet kan udfærdige en skriftlig kørselsbemyndigelse til den ansatte, idet det blot er bestemt, at der *kan* [opmandens kursivering] udbetales godtgørelse pr. km efter høj sats indtil 20.000 km i et kalenderår, hvis der med en stilling er forbundet regelmæssig kørsel af større omfang og/eller speciel art. Opmanden antager, at baggrunden for denne forskel er, at den skriftlige kørselsbemyndigelse tjener som et middel til at sikre, at de statslige tjenestesteder overholder de betingelser for, at der kan udbetales kørselsgodtgørelse efter høj sats, der er pålagt dem af finansministeriet, og at overenskomstparterne ikke har fundet, at en tilsvarende foranstaltning har været relevant for de private virksomheder, der er omfattet af overenskomsten. Det fremgår imidlertid af ordlyden af begge bestemmelser, at der *kan* [opmandens kursivering] udbetales kørselsgodtgørelse efter høj sats, når der med en stilling er forbundet regelmæssig kørsel af større omfang og/eller speciel art.

Efter det således anførte finder opmanden, at overenskomstens § 7 skal forstås således, at betingelserne for at udbetale kørselsgodtgørelse efter høj sats svarer nøje til betingelserne herfor i de statslige regler for kørselsgodtgørelse (og dermed aftalen om godtgørelse for benyttelse af eget transportmiddel indgået mellem KL og KTO).

Dette indebærer efter opmandens opfattelse, at overenskomstens bestemmelse om, at der *kan* (og ikke *skal*) udbetales kørselsgodtgørelse efter høj sats, når der med en stilling er forbundet regelmæssig kørsel af større omfang og/eller speciel art, må forstås således, at den ansatte kun har krav på kørselsgodtgørelse efter høj sats, hvis arbejdsgiveren har givet den ansatte særskilt tilsagn herom (svarende til den skriftlige bemyndigelse, som et statsligt tjenestested *kan* give en ansat efter tjenestekørselsaftalens 15, og som giver den ansatte ret til kørselsgodtgørelse efter høj sats).

Da det er ubestridt, at indklagede ikke har givet A et sådant tilsagn, har hun ikke haft krav på at modtage kørselsgodtgørelse efter høj sats.

Det bliver herefter ikke nødvendigt at tage stilling til, om As stilling var forbundet med regelmæssig kørsel af større omfang og/eller speciel art”.

De partsudpegede medlemmer af voldgiftsretten afsluttede herefter sagen forligsmæssigt i overensstemmelse med opmandens tilkendegivelse og aftalte, at denne i skriftlig form parterne imellem skal tillægges virkning som en kendelse, jf. lov om Arbejdsretten og faglige voldgiftsretter § 28, stk. 4.

Roskilde, den 21. oktober 2011

Niels Waage